

Sobre les *Arrels cristianes de Catalunya*

Jaume Camprodon
bisbe emèrit de Girona

EN DEMANAR-ME UNES RATLLES EN OCASIÓ DE COMPLIR-SE ELS VINT-I-CINC ANYS DEL DOCUMENT DELS BISBES DE LA TARRAGONENSE *Arrels cristianes de Catalunya*, no m'hi podia negar. Sóc un dels tres supervivents que el signàrem. En aquells anys de la transició política calia deixar clar el pensament de l'episcopat. Després d'alguns esborrany no reeixit, s'encarregà l'afer al qui més tard seria el bisbe Joan Carrera i Planas. Val a dir que el text fou el tema central de dues reunions de la Conferència per a fer-hi observacions i esmenes, encara que poques, i a la vegada fer-nos-el del tot nostre. Més tard el document s'incorporà a les resolucions del Concili Provincial del 1995. Als vint-i-cinc anys és un deure fer-ne memòria, ja que continua essent de plena actualitat, més que més en la situació d'indiferència religiosa que viu la nostra societat i, afegiu-hi encara, la problemàtica política i social agreujada darrerament per la dissortada sentència sobre l'Estatut.

L'objectiu de l'escrit pastoral fou recordar i actualitzar les arrels cristianes que, entre altres, contribuïren a forjar el poble català, el qual, «nascut políticament de la soca europea carolíngia i projectat a partir de la Marca Hispànica, es despenia de tota submissió ultrapi-rinenca i iniciava el seu propi camí a través de la història» (*Arrels cristianes*). El document formula sense ambigüitats l'entitat personal, individual i irrenunciable del poble català: «Com a bisbes de l'Església a

Als vint-i-cinc anys és un deure fer-ne memòria [...] en la situació d'indiferència religiosa que viu la nostra societat i la problemàtica política i social agreujada darrerament per la dissortada sentència sobre l'Estatut.

Catalunya, encarnada en aquest poble, donem fe de la realitat nacional de Catalunya, afaiçonada, al llarg de mil anys de la història i també reclamen per a ella l'aplicació de la doctrina del magisteri eclesial: els drets i els valors culturals de les minories ètniques dins d'un Estat, dels pobles i de les nacions o nacionalitats han de ser respectats, i fins i tot, promoguts pels Estats...»

Tanmateix, la raó més profunda de l'escrit no era fer història, sinó, a través d'ella, desvetllar la vitalitat de les arrels cristianes expressades vitalment i de formes diferents en el decurs dels segles i desvetllar-ne la consciència, el reconeixement i la responsabilitat. No pas amb afany restauracionista, ni de bon tros, ja que els esdeveniments que marquen una època de la història no són estàtics sinó que contribueixen a fer-la avançar per camins sovint no previstos a primera vista, amb la responsabilitat per part dels creients de descobrir-hi senyals salvadors de Déu. La fe en Jesucrist mort i ressuscitat ens «obliga» a donar testimoni de la Bona Notícia sempre actual, que el temps, les males jugades dels homes, algunes vegades fins i tot confessant-se creients, sembla que s'entestin a treure-li tot sentit de justícia actual i perenne. «L'Església —escriu el bisbe Torras i Bages— té tant de treball per a defensar-se dels enemics com dels amics» (*L'elevació del poble*).

Al final del document figuren dos apartats de plena actualitat: «La Justícia social» i «Els qui han vingut de fora». En el primer diu: «L'assoliment d'una societat justa que elimini contrastos odiosos i permeti a tota la població de sentir-se ciutadans lliures d'aquest país, ha de ser un objectiu absolutament prioritari de la Catalunya d'avui. Un objectiu al qual caldria que tothom —persones i institucions— aportessin els seus esforços mancomunats, des de les respectives opcions». Refe-

El document formula sense ambigüïtats
l'entitat personal, individual i irrenunciable
del poble català.

---

rent al segon, el fenomen és tot un altre: avui persones vingudes de tots indrets, *homines undequaque venientes*, arriben en recerca de treball i a integrar-se, a la llarga, a la vida del país. Una problemàtica no gens fàcil. Caldran unes quantes generacions per a assimilar el fenomen. Pel que toca als cristians fidels, és urgent envigorir les arrels originàries. Amb accions diversificades caldrà mantenir al dia la missió encomanada pel Mestre: «Tenia fam i em donàreu menjar... Tot el que feu a un d'aquests germans meus més petits a mi m'ho feu». Tanmateix, alliberada de les robes supèrflues amb què l'ha anat carregant cada època, o aplegada per celebrar «el Memorial del Senyor», recuperarà, no sense sofriment, la transparència i bellesa del pessebre i el coratge sens límits de la creu, per anunciar sense complexos l'amor indiscriminat del Pare del Cel.